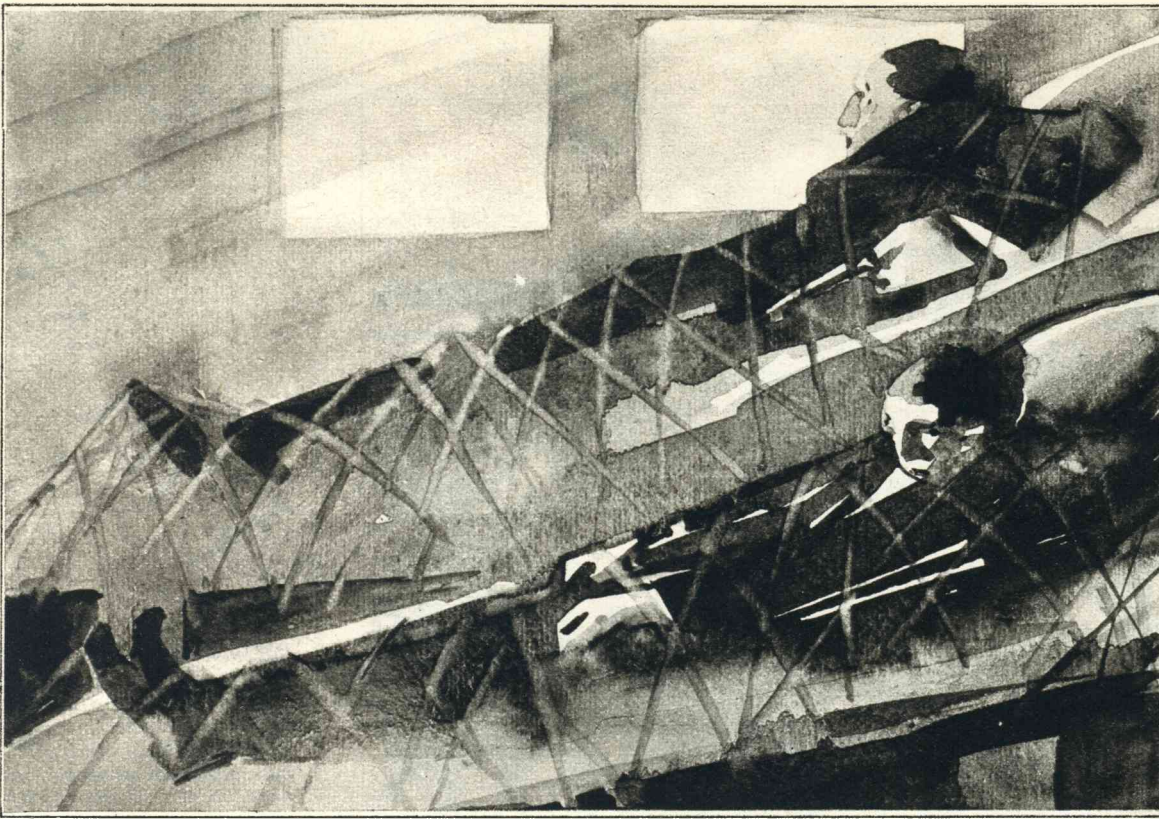

Wij konden nu ook voelen, dat wij den vasten grond hadden verlaten.

nog te sterk ingespannen, want mijn beenen vlogen weer in de hoogte, zoodat ik mijn evenwicht verloor en op den grond tuimelde. Tegelijk meende ik, dat de vliegmaschine snel daalde, of viel; ik dacht reeds de plof van het vliegtuig op de golven van den Oceaan te hooren, toen alle gedachten weer werden afgeleid door het lawaai van de racketten, die nog harder begonnen te razen.

De meer dan ongewone omstandigheden en het besef, dat ik duizenden meters boven den Oceaan vloog, waren oorzaak, dat dezelfde gedachte geen minuut bleef. De eene sensatie volgde op de andere; ofschoon ik door de snelle opeenvolging van indrukken, meende uren geleden het vliegveld bij Berlijn te hebben verlaten, zag ik op de klok, dat wij pas achttien minuten in de lucht waren. Alle electrische kachels waren uitgeschakeld, doch het bleef benauwd warm in de cabine. De zon kon ik door het grijze glas van de venstertjes slechts vaag onderscheiden, maar de warmte van haar stralen kon ik des te beter voelen. Door een kijkgaatje in den bodem van de cabine, trachtte ik iets van de aarde, of de zee te zien; ik kon echter niets onderscheiden. Slechts een soort ijlen mist kon ik zien, ongeveer 4000 meter beneden mij, naar ik schatte.

Nerveuze passagiers zouden waarschijnlijk bang zijn, dat zij zóó hoog vlogen, dat de stratosphere met een of anderen meteor in botsing zou komen.

Met dit argument trachtten vrienden mij ook van het plan voor de vlucht met het racketten-vliegtuig af te brengen. Ik vond de kans echter te mooi om voorbij te laten gaan, en oordeelde een botsing met een meteor zeer onwaarschijnlijk; overigens zou een dergelijke ontmoeting zeer onaangename gevolgen hebben en verdient het geen aanbeveling, zich gedurende

de vlucht met deze gedachten bezig te houden. Ook sterke zenuwen zijn er niet tegen bestand.

Zoo suisdan wij — „vliegen” is in dit geval het juiste woord niet — met viermaal de snelheid van een kanonskogel door de ruimte. Toen wij 24 minuten in de lucht waren, gaf de piloot door den luidspreker de waarschuwing, de veiligheidsnetten weer over den divan te spannen en zich goed aan de handgrepen vast te houden. De rem-racketten werden in werking gesteld, waaruit ik concludeerde, dat het einde der sensationeele reis naderde. De wrijving

was, toen de snelheid sterk verminderde, zoo sterk, dat ik een schurend geluid hoorde en ik vreesde, dat het vliegtuig niet tegen de warmte van de wrijving bestand zou zijn. Er was echter voor die vrees geen reden. Ik voelde een lichten schok, juist als bij de landing van een gewoon vliegtuig, en hoorde het onbestemd geluid van zenuwachtige stemmen. Daarna werd het deurtje van de cabine geopend en inviteerde de piloot mij uit te stappen. Ik was op het vliegveld van Lakehurst, nadat ik de luchtreis per racketten-vliegtuig, die ik misschien over vijftig jaar ongeveer zal maken, van Berlijn naar Amerika in 26 minuten had volbracht. Ik was blij, dat ik de sensatie had ondervonden, maar ik voelde nog meer vreugde, dat ik weer behouden op den vasten grond stond.

De Amerikanen waren wel verbaasd, toen ik hun alle bijzonderheden van de snelle reis vertelde. Waarschijnlijk zouden zij mij niet zoo spoedig geloofd hebben, als ik niet, ter staving van mijn verhaal over het horloge, de verbogen en totaal vernielde resten van het uurwerk had kunnen toonen.

Eenige dagen later ondernam ik de terugreis per boot... ik had er acht dagen voor noodig.

Door een kijkgaatje in de bodem van de cabine trachtte ik iets van de aarde of de zee te zien...